

свѣт је један

Аника Ланга

НАПОЛЕОН И Т-КЕКС

Креативни центар

Наслов оригинала

Annika Langa
NAPOLEON & T-KEX

© Text Annika Langa and Natur & Kultur, Stockholm 2012

За издање на српском језику © Креативни центар 2014

Библиотека *Свет је један*

књига 78
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Анђелка Ружић

Илустрације

Тања Стевановић

Лектори

Виолета Бабић
Мирјана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Татјана Ваљаревић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

ISBN 978-86-529-0163-0

Аника Ланга

НАПОЛЕОН И Т-КЕКС

Са шведског превела
Светлана Лучић

Креативни центар

1

Ово је моја прича. Почела је једне летње вечери због репортаже у вестима о Великом језеру у Естешунду. Интервјуисали су неког човека који је стајао на броду.

– Шта ћете овде радити? – питао је репортер и испружио микрофон.

Човек је поправио руком фризуру и рекао да ће снимати звуке Чудовишта из Великог језера. При дну слике писало је Стафан Болиндер, истраживач.

– Прилично сам сигуран да чудовиште може да комуницира – наставио је. Наравно, ту не говоримо о целим речима, већ више о звуцима као што су *иџ* и *сај*, али који ипак могу да имају одређено значење.

– Хоћете да кажете да Чудовиште из Великог језера може да говори? – упитао је репортер.

– На неки начин – одговорио је Стафан Болиндер и показао свежањ подводних микрофона и неки чудан апарат.

Иза њега је стајао висок мршав човек с кљунастим носем. Он није ништа говорио. А нису га ни представили.

Репортажа се завршила сликом брода и мушараца који су сами себе очигледно називали ловцима на чудовишта. Бар је тако писало великим црвеним словима на броду. А онда је почела временска прогноза.

Искључио сам ТВ. Био је петак, 13. јул. Сати је било 18.22.11. Напољу је сијало сунце. Комарци су зујали. У вечерњим новинама је писало да ће то бити једно дуго врело лето.

Стафан Болиндер је тако пукао од смеха да је вероватно уплашио сва чудовишта од Естешунда до Пекинга.

– Снимање звука – фркнуо је кад га је прошао напад смеха.

Дотад је све ишло као подмазано. Преварио је репортера, па се овај упецао и направио репортажу о његовом такозваном истраживању. Болиндер је рукама прошао кроз косу. Била је слепљена од лака. Ни најмања длака није штрчала. А онда је ћушнуо по рамену свог колегу, оног високог и мршаваог човека.

– Нема шансе да неко посумња, Сиробе! Не би ме уопште чудило да се још и прославим као истраживач.

– А шта је са мном? – упитао је тихо Сироб.

– Ти има да се држиш у сенци. Јасно?

Ма наравно, Сиробу је било јасно. Требало је да ћути и ради како му је речено. Није то било

први пут да он и Болиндер заједно лове ретке животиње. Практично су пропутовали цео свет и ловили све од панди до горила.

Болиндер је зажмурио и удахнуо вечерњи ваздух. Напео је мишиће. Надлактице су му биле надуване као две жабе крастаче. У круговима ловокрадица далеко ван граница Шведске био је познат као магични ловац на чудовишта. Није било те животиње којој није могао одузети живот.

Али у том тренутку имао је нешто друго о чему је морао да мисли. Два чудовишта су чекала. Баш тако. Два. Помоћу камера и микрофона осетљивих на топлоту и кретање, које је повезао са својим компјутером, пратио је сваки покрет у Великом језеру током целе године.

Закључио је да су та два чудовишта заправо женка и младунче. Звучни записи открили су наиме да су у питању два потпуно различита регистра: један дубок, пригушен и један пискутав. Наравно да је било потпуно јасно да долазе од једне велике и једне мале животиње. Успео је такође да уцрта у мапу како се крећу по језеру и показало се да се углавном држе источне стране језера. Поред тога Болиндер је закључио и да они који су ловили Чудовиште из Великог језера пре њега нису ништа друго до друштво незналица. Уз сву суперосетљиву, специјално набављену опрему није му требало више од четири месеца да уђе у траг Чудовишту из Великог језера.

Обавио је неколико разговора и убрзо после тога стигла је и поруџбина за младунче.

Болиндер је претпоставио да су та чудовишта заправо нека врста диносауруса и да представљају остатак врсте из доба од пре више милиона година. Како год, крај им је био близу. Болиндер је био спреман. Све је било планирано до детаља. Кавез за младунче чудовишта био је сакривен испод њебета на броду. На предњем трупу, испод гомиле пластике, налазио се харпун. Врх стреле био је премазан отровом црне мамбе.

Имао је намеру да устрели женку, а хватање младунчета после тога било би права дечја песма.

– Као крађа бебине цуцле – исцерио се Болиндер.

Једино што му је реметило планове било је поноћно сунце. Скоро да је било десет сати, а оно је обасјавало вечерње небо као неки гигантски рефлектор.

Није уопште било битно то што би неко могао да види Сироба и њега на језеру. Мислио би да нешто истражују. Али нико није смео да види како гађа Чудовиште из Великог језера. Морао је просто да сачека ситне сате. Док се ресторани не затворе и улице града не испразне од људи.

Сад бисте можда хтели да сазнате ко сам ја. То ћу вам и испричати. Али није баш једноставно. Постоје, наиме, два начина да се представим. Онај нормалан и други, не баш сасвим нормалан. Ово је нормална верзија:

Здраво! Зовем се Напе Лашон и имао сам једанаест година када се све ово догодило. Живим с мамом и татом у зеленој кући у Улици путељак боровница 8, у месту Гргечка бара. У слободно време играм фудбал.

А ево и оне друге, не баш нормалне верзије:

Здраво! Зовем се Напе Лашон и имао сам једанаест година када се све ово догодило. Ја нисам као сви остали. Мрзим фудбал. Гргечка бара, где ја живим, изгледа као сасвим обично место, али се испод површине крију мрачне тајне и лажи.

Та друга верзија нажалост је ближа истини. Мада, ако бисте ме видели, сигурно бисте помислили да сам ја један сасвим обичан дечак.

Мислим, немам длаке на ушима или тако нешто. Али би, свеједно, било погрешно мислити да сам као и остали. Чак и моји родитељи сматрају да сам чудан. Не кажу то отворено, али није тешко провалити шта заправо мисле.

– Хајде, момче! Покажи шта умеш! Трк на свеж ваздух да се бијеш с децом – тата има обичај да каже и потапше ме по леђима, као да бодри боксера тешке категорије пред финални меч.

То је, дакле, та трагична истина. Моји би родитељи више волели да сам грађен као бик Фердинанд пошто је сео на пчелу – да трчим околу и бодем се по цео дан.

Сада се сигурно питате зашто почињем књигу признањем да сам чудак. Добро питање. Можда бих могао да вас зававам још које поглавље... Али вероватно не.

Онда је боље да то одмах решимо. После немам шта да кријем и тачно знате ко сам:

Напе Лашон, смарач, тупан и штребер. Драго ми је!

Немојте сад да мислите да се поносим собом. Највише бих волео да сам као и сви други, али ништа не помаже, ма колико се ја трудио. Пре или касније чудноватост избије на видело.

Желите пример? ОК. Сви у мом разреду играју фудбал. То је, дакле, сасвим нормална ствар. Ја сам леви бек. И то је, такође, сасвим нормално. И кад

би утакмица трајала 20 минута, снашао бих се сасвим фино. Али 90 минута? Нема шансе! После највише пола сата изгубим концентрацију и губим се по терену све док наш тренер Матс не викне: „Напе! Хајде иди, направи нам сок!“

Иако нисам баш тако лош као што он мисли. Само сам несхваћен. Могу да дриблам као профи. Али само кратко. А онда почињем да мислим на Земљину куглу и све животиње које су у опасности и онда изгубим концентрацију. И лопту. И место у тиму. Немогуће је мислити на тако нешто и бити у исто време професионални играч.

Једном је Матс питао да ли сам болестан.

– Не, у питању је Земљина кугла – рекао сам.

Матсова уста скупила су се у линију.

– Земљиној кугли није добро. Срља у пропаст – наставио сам.

– Једина кугла о којој треба ти да бринеш јесте фудбалска лопта! – дрекнуо је Матс, а изгледало је као да стварно мисли да сам болестан. Боље речено, болестан у главу.

Нисам ништа више рекао јер би то било обично трошење времена. Матс не би разумео ни када бих набројао све врсте на целом свету којима прети истребљење. Он је један од оних који би смислили нешто типа: „Ууу, изгледа да је био смак света, али ако ништа друго, бар побеђујемо“.

А онда би ми Матс по старој навици довикнуо ону грозоту о соку. Можда би последње речи које

би изговорио пре него што би планета експлодирала у издувним гасовима и отровима биле:
„Напе! Иди, направи нам сок!“

У Гречкој бари живи дечак по имену Напе. Има једанаест година и могло би се рећи да је смарач и штребер. Посебно због тога што не воли баш много фудбал, али зато зна све о животињама и брижљиво води евиденцију о угроженим и несталим врстама. Живот у Гречкој бари уопште му није био узбудљив све док два истраживача нису објавила да траже чудовиште које живи у Великом језеру.

Са својим другом Андешом, познатијим под надимком Ајнштајн, и неустрашивом другарицом Кајом Напе ће учинити све што може да тим лажним истраживачима осујети планове и да им не дозволи да ухвате последњи примерак угрожене врсте.

